

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JULES LEMAÎTRE

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΚΡΗ—άφηρ στο χωριούδα της Βη-
θλεμ κατακούσε ή γορή Ζεφώρα. Εί-
χε ένα καπιά γίδες κ' ένα μικρό χω-
ράρι με σινές κ' έπαι τα κατάρφανε
κ' ζούσε. Στά νεάτα της ήσαν ύ-
περτέρα στο σπίτι ενός ιερέως κ'
είχε διδάχει όλα τα πράγματα που
δεν συμβαίνει συχνά με τις άλλες γυ-
ναικές της σειράς της.

Σάν ξαναγύρισε στο χωριό της,
πανηρέως, έγινε πολλές φορές μη-
τέρα, κ' έλασε τον άντρα της κ' τα
παιδιά της. Κι' από τότε, ενώ προστά-
τευε πάντα τους φτωχούς ανθρώπους,
άφιέρωσε όλη της την αγάπη στα
ζώα. Τάιζε τα πονικά κ' τα ποντίκια,
περιμάζεψε τους άδασατους σκαίους
κ' γάτους κ' το μικρό της σταύια είχε γεμίσει άτ' τους πατεινούς
αυτούς φίλους της. Έλάτρευε τα ζώα, όχι μόνο γιατί είνε άδωα, γιατί
δίνουν αλόκληρη την καρδιά τους σε όποιον τ' αγαπά, μα κ' γιατί μα
μεγάλη ανάγκη δικαιοσύνης ήταν ριζωμένη μέσα της.

“Ήξερε πώς τα ζώα ύποφέρουν περισσότερο άτ' τους ανθρώπους.
“Ήξερε πώς πεθαίνουν άργά από αρφώσιτες άργές, άπως των άν-
θρώπων, κυτάριασάς σας με τ' αγαθά τους μιάτα.

“Ήξερε πώς τα άδωα εργάζονται βαρυστατικά όλη την ήμερα
κ' ότι τη νύχτα ή ανάστασι τους ήταν τόσο θλιβερή μέσα στη σκο-
τεινά των σπενών σταύλων. Λιπόταν άκόμα κ' τα θήρια που τα έ-
τρωγε ή φλίη άνάμεσα στα κάρκελλα του κλουβιού τους. Μα περισ-
σότερο άτ' όλα λιπόταν τα μικρά έκείνα ζώα, που αλόκληρη ή ζωή
τους δέν είνε παρά ένας πόνος
χωρίς έλπίδα κ' που δέν έχουν
φωνή νά πούνε τον λόγο τους ή
νά ξεκαίουν σε κατάρφες... Τι
χρεαζόταν ό πόνος σ' αυτά τα
φτωχά ζώα;... Ποιές άμαρτίες
πλήρωναν έτσι; κ' τα καά άνα-
μοδι ήτορούσαν νά περιμένουν.

“Η Ζεφώρα ήταν μά γορά
πολύ άπλή, μα έπειδή άγαπασθε
έξαιρετικά τη δικαιοσύνη, τα
σεφετόταν συχνά όλ' αυτά. Κι' ή
σκέφες ότι τα ζώα ύποφέρουν ά-
δίκως, την έκανε δυστυχισμένη.

“Όταν οι γενοιτές της πήγαν
κ' της εΐταν: «—Ο Μεσσίας
γεννήθηκε... Ένας άγγελος μάζ
το ανάγγειλε την περασμένη νύ-
χτα... Βρίσκεται σ' ένα σταύλο
μαζύ με τη μητέρα του σ' ένα
τέτατο της λενάς μακρού άτ
δώ... Έπεις πήγαμε κ' το λα-
τρώνουμε, ή γορή Ζεφώρα τους
απάντησε :
-- Ού το δοίμε αυτό...
Γιατί είχε κ' αυτή την ιδέα

της.
Τό βράδυ, άφού περιτομήθηκε
τις γίδες της, άφού τάισαν κ' άλλα ζώα της κ' τα φίλησε όλα,
ή καλή γορή ξεκίνησε, τραδώντας για τό σταύλο, όπου βρισκόταν ό
Μεσσίας.

... Μέσα στη μαγική γοητεία της γαλάζιας νύχτας, ή έροχή, ό
δράχης, τα δέντρα κ' αυτά άκόμα τα χορτάρασα, φαινότανσαν ά-
κίνητα από εύτυχια. Ού έλεγε κανείς, ότι τα πάντα άναπαύονταν
μακάρια στη γη. Μα ή γορά Ζεφώρα δέν ξεχούσε, ότι την ίδια αι-
τήν ώρα ή άδωχη Φώς έξεκαλουθούσε νά κίνη πράγματα ακληρά
κ' θλιβερά. Δέν λησιμονούσε, ότι την ίδια αυτήν ώρα, στον άπέ-
ραντο αυτό κόσμο, άνθρωποι άφροστοι, που δέν ήσαν καθόλου κα-
λοί, άδρωναν από άγανατιά σκά φλογισμένα κρηβάτια τους, ότι τα
ξεκιδώτες σφαζόντανσαν από πεκούρητους σποδς έρημικους δρόμους
των δρυμάν, ότι άνθρωποι βαρυσκίζοντανσαν από άλλους ανθρώπους,
ότι μητέρες έκλαγαν πάνω άτ' τα νεκρά παιδιά τους κ' ότι χιλιά-
δες ζώα ύποφεραν άφωνα κ' βουδά, χωρίς νά έξερουν τό γιατί...
“Έφαρνα, καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, εΐδε μπροστά της ένα
ζωηρό φώς, τόσο λαμπερό, που έκανε νά κλωμώση τό φώς τού φεγ-
γαριού. Τό φώς αυτό άναυθόταν άτ' τό σταύλο, που βρισκόταν σκαμ-
μένος μέσα σ' ένα βράχο.

Στην εισοδό του, καμψές κομίνονταν επάνω σ' αναδιπλωμένα
γόνατά τους, άνάμεσα από ένα σωρό ώρια δοξεία, σκαλιστά ή χρο-

ματισμένα, κάρσπρα γεμάτα φρούτα, βαρειά χαλιά ξετυλιγμένα κ'
κλώτια μασόνιχα, μέσ' στα άποια έκλαγαν πολύτιμα κομμήματα.
—Τί είν' όλ' αυτά; φώτησε ή γορά Ζεφώρα.
—Οί Μάγοι βασιλείς έφτασαν, της απάντησε ένας βοσκός, που
στεκόταν εκεί.
—Οί βασιλείς; έκανε ή Ζεφώρα, κατασκυρζώντας.

Μπήκε μέσα στο σταύλο, εΐδε τό Νήσο άνάμεσα στη Μαρία κ'
στον Ίωσήφ, τους τρεις Μάγους, τους βοσκούς κ' τους εργάτες που
έγαν πάει μαζύ με τις γυναίκες τους, τα παιδιά τους κ' τις κόρες
τους κ' σε μά γονιά ένα γάρδαρο κ' ένα βώδι.
—“Ας περιμένουμε, εΐπε.

Την ίδια στιγμή, οι τρεις Μάγοι βασιλείς προχώρησαν προς τό
Βρέφος κ' οι βοσκοί παρμέσαν με σεβασμό πολύτιμά τους. Μα τό
Βρέφος έκανε νόημα στους βοσκούς νά πληρώσουν.

Τό Βρέφος άνομήτησε τό μικρό του χέρι πρώτα επάνω στα κε-
φάλια των γυναικάν κ' των κοριτσιών, γιατί αυτές είνε καλύτερες
κ' ύποφέρουν περισσότερο, κ' έπειτα στα κεφάλια των άνδρών κ'
των παιδιών.

Συγχρόνως, ή Μαρία τους εΐπε :
—Νά εΐσθε ύπομνηστοί... Σάς αγαπά κ' έρχεται νά ύποφέρει
μαζύ σας.

Τότε ό πρώτος Μάγος βασιλείς που ήταν λευκός, νόμισε πως εΐ-
χε ρθει ή σειρά του νά πληρώσει. Μα τό Βρέφος, με μά γλυκά
χειρονομία, προσκάλεσε πρώτα τό μαύρο βασιλέα κ' έπειτα τον κί-
τρινο.

“Ο μαύρος βασιλείς, με τα σγοιρά κ' κοντά μαλλιά του, που έ-
λαμπαν άτ' τό λάδι, γελώντας μ' όλα τα κάπιασμα δόντια του, πρό-
σφερε στο νεογέννητο ώρια χροματιστά περιβρακία κ' χαλιά,
φρούτα κ' καρύδια.

Και ή Μαρία τού εΐπε :
—Δέν εΐσαι κακός, μα δέν
έξοεις... Προστάθης νά φαντα-
στής τί θα ήσουν άν δέν ήσουν
βασιλιάς στη χώρα σου... Μην
τρώς πετά άνθρώπων κ' πάμε
νά δέσουμε τους ύπερήβους σου...
“Ο κίτρινος βασιλιάς με τα
λοξά μάτια, προσέφερε πολύτιμα
μεταξοτά ύφασματα, κεντημένα
με φανταστικά σχέδια, μα σφαί-
ρα από έλεφαντόδοντο, περιέ-
ρη σκαλισμένη, που παριστανε
τον ουρανό με τ' αστέρια που κ'
όλα τα ζώα της δημιουργίας κ'
σκακιά με δαλεχό τοπί.

Και ή Μαρία τού εΐπε :
—Μην κρύβεσαι πετά από τό
λαό σου... Μή φαντάζεσαι, ότι ή
σοφία διου του κόσμου βρισκεται
σε σένα κ' τη γενιά σου κ'
φρονίμης γι' αυτούς που δέν έ-
χουν νά φάνε άλλο τίποτε από
κακό ρίζ...

“Ο λευκός βασιλιάς, φορώντας
στρατιωτική στολή, πρόσφερε στο
νεογέννητο πολύτιμα όσμημά, β-

Τό Προσκύνημα των Μάγων.

πολυτίμητο όσμημά, β-
ματισμένους, στις άποίες ήσαν γραμμένα τα λόγια κάποιου σοφού, ό-
νομαζομένου Πλάτωνος.

Και ή Μαρία τού εΐπε :
—Μην κίνεις πετά πόμους άδίκους... Άπόφυγε τις άπολαύ-
σεις, που σκληραίνουν την καρδιά... Κίμα νόμους που νά εραμίζων-
ται ίσα κ' δίκαια μεταξύ των πολιτών κ' πρόσχε νά μην ύποφέ-

ρη κανείς στο βασίλειό σου, γιατί
αυτό άπαυεί κ' τό συμπέρον σου...
“Έτσι, μετά τους βοσκούς κ'
τους εργάτες, τό Βρέφος ειλόγησε
τους βασιλείς, με τη σειρά που τους
είχε προσκαλέσει.

“Η γορά Ζεφώρα συλλογίζονταν :
—Αυτή ή σειρά είνε λογική. Τό
Βρέφος άρχισε άτ' αυτούς που έ-
χουν περισσότερο ανάγκη τού έχο-
μού του... Δίνει έτσι σ' όλους νά κα-
ταλάβουν, ότι ενδιαφέρεται για τη
δικαιοσύνη, της άποίας τη βασιλεία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μέγας Άλεξάνδρος, όσάκις έπρόκειτο να λύση καμιά διαφορά μεταξύ δύο υπηκόων του, έλεγε δυο μιλούσε ό μνηστής τό ένα του αού.

Όταν δού τόν ρώτησαν γιατί τό έκανε αυτό, απάντησε ότι τό άλλο αυτό τό προόριζε για ν' άκούσει τόν κατηγορούμενο...

Κάποτε ό Έρωμόλιος είχε κατηγορηθεί ότι συναιμοτώσει εναντίον του Άλεξάνδρου... Κατά τη δίχη που έπικολούθησε, άντί να προσπαθήσει να δικαιολογηθεί για τήν κατηγορία που του απέδιδαν, μίλησε με τόση και βροντοφωνήσε ότι πραγματικά είχε συναιμοτώσει εναντίον του Άλεξάνδρου, γιατί μία μέρα τόν είχε μαστιγάσει σαν να ήταν δούλος.

Μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά, οι συγγενείς και φίλοι του κατηγορουμένου άρχισαν να τον ίκετεύουν να σωπάσει, από φόβο μήπως θυμώσει ό Άλεξάνδρος. Μά ό Άλεξάνδρος, όσας παρίστατο στη δίχη, φώναξε:

— Αφήστε τον να τά πη όλα!... Και άφού άκουσε όλο τό εναντίον του κατηγορητήριου του κατηγορουμένου, τόν άθώωσε...

Ο αυτοκράτορ Τιβέριος άγαπούσε τόσο πολύ τό έπάγγελμα του δικηγόρου, ώστε συχνά άφινε τ' αυτοκρατορικά του καθήκοντα για να πηγαίνει ν' άγορεύει στα δικαστήρια ως άπλος συνήγορος των πολιτών.

Ο Ίούνιος Βρούτος, Ρωμαίος Ύπατος, κατέδωσε τούς γιούς του Τιτο και Τιβέριο εις τόν δι' άποκεφαλίσμου θάνατο, επειδή βεβαίωθηκε πως συναιμοτώσαν εναντίον του καθεστώτος τής Ρώμης.

Ένας παλιός Ρωμαίος στρατιώτης, ό οποίος είχε κάποιον ύπόθεσι στα δικαστήρια, παρακάλεσε τόν αυτοκράτορα Αύγουστο να πάη και να τόν ύπερασπίση στη δίχη του.

Ο αυτοκράτορ διάταξε τότε έναν από τούς ύπασπιστάς του να ένδιαφερθεί γι' αυτή τήν ύπόθεσι.

Μά ό στρατιώτης που είπε τολμηρά: — Μεγαλειότατε, έγώ δέν φέρθηκα άνέναντί σας, όπως φέρεστε τώρα σε μένα, διαν κινδυνεύατε στη μάχη του Άκτίου... Πολέμησα μόνος μου για σας, χωρίς να σας στείλω άντικαταστήτη μου!...

Ο Έρρίκος Δ' ρώτησε μία μέρα τόν έμπιστο ίερέα του Κοτόν:

— Αν έρχόταν κανείς να σας έξομολογηθή ότι σκοπεύει να με δολοφονήση, θα μου τό άποκαλύπτατε;

— Όχι, Μεγαλειότατε, απάντησε ό κληρικός, αλλά για να σας σώσω θα πρόλαβα τό στήθος μου μεταξύ του δολοφόνου και τής Μεγαλειότητός σας!...

θ' άποκαταστήση είτε σ' αυτόν τόν κόσμο, είτε στον άλλο... Κι' ή μητέρα του έόσησ μίλησε πολύ καλά... Όστόσο δέν τά συλλογίστηκε άκόμα όλα... Για τά ζώα δέν έκανε άκόμα τίποτε... Μά ή Μαρία κατάλαβε τη σκέψη της και γύρισε προς τό Βρόφος... Τότε και τό Βρόφος γύρισε προς τό γάδιφω και τό βούιδι...

Άμέσως, ό γάδιφωσ, που ήταν και κοκαλιάρης, και τό βούιδι, που είχε πολύ θλιμή στα μάτια του, πλησίασαν στη φάνη και μυρίστηκαν τόν Ίησού...

Τό Βρόφος άκούμησε τό ένα χέρι του στη νύχι του βουιδίου και με τό άλλο έσφιξε τρυφερά τό ένα από τά μεγάλα αυτιά του γαϊδουριού...

Και τό βούιδι φάνηκε σαν να χαμογέλει κ' από τά μάτια του γαϊδουριού κίλησαν δυό δάκρυα που χάθηκαν μέσα στο σκληρό του τρίχωμα.

Συγχρόνως μία από τίς καμήλες, που βροκόκιντούσαν έξω, μπήκε ήσυχια μέσα στο σταύλο κ' άπλωσε προς τό Βρόφος τό μακρόλαμο κεφάλι της μ' έμπιστοσύνη...

Η γρηά Ζεφώρα κατάλαβε τί έσήμανε αυτό κ' έννοιωσε ότι ύπάρχει κ' ένας παράδεισος για τά ζώα που ύποφέρουν...

Και με τη σειρά της κ' αυτή προχώρησε προς τό Βρόφος...

JULES LEMAIRE

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΑΤΩΝ

Η άποστροφή του Βρούστερ προς τίς γάτες. "Όταν χορεύουν τά πεντικία. Άνάγκη και δεσι πεινώνται. Τό φίλι τής ψιψίνας. Ο Άγγλος σοφός συγχιτώνει και γίνεται γατόφιλος. Μία Άραβική παράδοσις. Γιατί νίβονται ή γάτες μετά τό φαγητό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Άγγλος σοφός Δαβίδ Βρούστερ άποστρεφόνταν τίς γάτες και έλεγε μάλιστα δια άμα έμπαινε καμιά άπ' αυτές στο δωμάτιό του, ασθονόταν κρυάδες στο κορμί του. Γι' αυτό δέν έπαυσε ποτέ γάτες στο σπίτι του.

Μία φορά όμως μετακομήθηκε σ' ένα σπίτι που ήταν πολύ παλιό και είχε πολλά πεντικία. Γι' αυτό ό σοφός, θέλοντας και μη θέλοντας, αναγκάστηκε ν' άγοράση μία γάτα, με τη συμφωνία όμως να μην τήν άφήσουν ποτέ οι οικείοι του να τόν πληρώση.

Τότε όμως του συνέβη ένα περίεργο περιστατικό. Άλλα άς άφήσουμε καλύτερα τήν κόρη του σοφού να τό διηγήθη:

• Μία μέρα, γούρει, καθόμουν μαζί με τόν πατέρα μου στο γραφείο του, του όποιου ή πόρτα ήταν μανοιγμένη. Έξαφνα είδα να τη σπρώχνη κάποιος απέξω και να μπαιν ή μέσα ή γάτα μας.

• Προχώρησε όλοισα στον πατέρα μου, πήδησε έλαφρά στα γόνατά του, σκαρφώσε παραπάνω, έβαλε τά πόδια της στους ώμους του και τόν... φίλησε στο πρόσωπο!

• Φαντασθήτε πόση ήταν ή έκκληξη μου εκείνη τη στιγμή. Έν τούτοις ό πατέρας μου στην έπαφή της δέν αλαβάνθηκε ούτε άποστροφή, ούτε κρυάδες, όπως έλεγε. Άνεπατίας ενχαριστήθηκε πολύ από τό φέροσμο τής γάτας και από τότε άρχισε να τη μεταχειρίζεται σαν να ήταν παιδί του.

• Μία μέρα όμως ή γάτα μας έγινε άφανη και δέν ξαναπαρουσιάστηκε στο σπίτι. Τό πήραμε τότε άπόφασι πως τη χάσαμε και είμαστε άπαρηγόρητοι για τήν απώλειά της.

• Γιατε! από δυό χρόνια ένuche να καθόμουν πάλι με τόν πατέρα μου στο γραφείο του, του όποιου ή πόρτα ήταν ανοιχτή. Σε μία στιγμή ή πόρτα σπρώχθηκε έλαφρά απέξω, όπως τήν πρώτη φορά, και μπήκε μέσα ή χαμένη γάτα μας.

• Έτρεξε γρήγορα στον πατέρα μου, έβαλε τά μπροστινά της πόδια στους ώμους του και τόν φίλησε στο πρόσωπο, απαράλλαχτα όπως άλλοτε.

• Δέν φανόνταν ούτε πεινασμένη, ούτε κουρασμένη, σαν ναόχονταν από κάπου κοντά. Έμεινε στο σπίτι μας ως τό θάνατό της, αλλά ποτέ δέν κατορθώσαμε να μάθουμε σε ποιά μέρος πέρασε τά δυό χρόνια που έλειπε.

Έχει παρατηρηθεί ότι ή γάτες πρώτα τρώνε κ' έπειτα νίβονται. Για τό συνήθειά τους αυτή ύπάρχει ή άκόλουθη παράδοσι στους Άραβας:

Κάποτε μία γάτα έπασε έναν σκουγίτη και κάθισε να τόν φάη. Ένώ λοιπόν τόν έσφιγγε μέσα στα νύχια της και τόν εκύτταζε με λαμπαγία, ό σκουγίτης τής είπε:

— Καμιά καλοναθερμεμένη κυρά δέν τρώει άν προτίμητα δέν έχει νιφτεί.

Η παρατήρησι αυτή φάνηκε λογική στη γάτα, ή όποια σήκωσε τό πόδι της κ' άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίβεται.

Στό μεταξύ ό σκουγίτης δέν έχασε καιφ άνοιξε τά φτερά του και πέταξε στον άέρα.

Η γάτα θύμωσε για τό πάθημά της κ' όρκίστηκε από τότε να τρώη πρώτα κ' έπειτα να νίβεται, όπως και γίνεται μέχρι σήμερα.

Η στανιώτερος γάτες είνε τής Άγκύρας, με μακρές και μαλακές άσημένες τρίχες, ή Ταρταρούρες, των όποιων τό χρώμα μοιάει με τό διστρακό τής χελώνας, ή Καρτεπανές που είνε κατ'έλευσε, με βλέφαρα κόκκινα και ή Μαξιόπιες, από τη μικρή νήσο τής Άγγλίας Μάε, των όποιων τό κυριώτερο χαρακτηριστικό είνε ότι δέν έχουν ουρά!

